

1908

7 kop.

Wali Tali

Fr. R. Kreutzwaldi nim.
Eesti NSV Riiklik
Raamatukogu

R 1695

T. MUTSU
Laenu raamatukogu
Tallinnas

Kirja pannud Maamees

Dunmas fe!

Wali tali.

Talwel ennewanaste
paukus õues pakane;
nüüd on ajad teisemad,
paugud palju waljumad.

Enne sadas talwel lund,
maapind magas talweund;
nüüd talw tina sajuga
paneb mehi puhkama.

Enne igal talwekuul
möllas tuisk ja wingus tuul;
möllamas nüüd teised jõuud,
wingumas nüüd peksumuud.

Enne tõmbas talwel maa
selga walge kasuka;
sellel talwel, mis on nüüd,
süsimust on seljas rüüd.

* * *

Looduses on suwi ikka
rohelise kuuega;
tali tõmbab iga aastu
selga walge kasuka.

Aga kas te süsimusta
talwe praegu tunnete?
Kas te suwe igatsete,
mis on tulipunane?

„Kui ilusad, kui wärsked olid roosid . . .”

J. S. Turgenew.

Kaua, kaua aega on sellest mööda, kui ma kus
gil üht salmikut lugesin. Ammu on ta mu meelest
ununud, kuid esimised sõnad jäiwad mulle siiski
meelde:

„Kui ilusad, kui wärsked olid roosid . . .”

Meesiludused.

Meeserahwaste kohta, keda iludusteks („просто красавецъ”, s. t. „lihtjalt ütelda ilus mees-
rahwas” ehk „meesiludus”) nimetatakse, kirjutab
Wene naiskirjanik Weera Zafotowa, (mitte mõni jor-
fialist wõi muud sedalaadi „rahutuwaim”, waid ko-
danlane, nagu ka kõnesolewad „naistekütid” kodan-
lijed olewused on,) järgmised soolased sõnad:

„Need on sarnane meeserahwa tüüpus, mis oma
tumeduse, oma tühjuse ja enesearmastuse poolest nii
selgesti filma paistab.

Kas olete te ilust meeserahwast tähele pannud,
kel peale oma iluduse misgifugust annet ei ole?

Kui palju madalust selles näus on! Kui palju
iseteadwust, loomalist iseteadwust! . . . Need on kufed,
aga mitte inimesed.

Need näud, filedate, kortjudeta otjaestega, nende
hoolitsetud wuntfidega — mu Zumal, mis wõib
wastikum olla, kui need „meesiludused”!

Nüüd wõib neid iseäranis palju käidawatel uu-
litjatel, Suweaias ja mujal, ihesõnaga kõige näh-
tawamatel kohtadel näha, nad käiwad harilikult
naisterahwastega, muudu nad juba ei wõi, need tü-
hised, põhjusemõtteta ja wähemagi kõlblise wäärtu-
seta „meesiludused” — need meie seltskonna konna-
filmad ja mädawistritud, — mistarwis nad dieti olemas
on! . . . Jah, mistarwis on need takjad olemas, mis
iga naisterahwa jawa külge kinni hakkawad, sellepä-

raft et kõik nende elu, kõik nende elunduuded muud
ei ole, kui ajasõna „armastan” läüla käänamine.

Millegi peale pole nad kõlbulikud, maha arwa-
tud mõni lihtne, kerge teenistus, ja seegi kõige pa-
remal korral, sest et nende harilik püüdmine on, et
neid lubatud ehk lubamata wiisil naisterahwaste
poolest üles peetaks, kuid kui me ka nende halbade
seast kõige paremad wõtame, mis inimesed need on?

Millega on nende filedad, ilma kortjudeta otja-
esijed täidetud, mis näewad nende wõijed filmad,
milledest peale tundmuse wähematgi mõtet näha ei
ole, mis wõiwad need hoolitsetud wuntfidega kaetud
ilujad huuled peale tühjuse ja lolluse lausuda, mis
wõiwad need käed muud teha kui naisterahwa pi-
häämbert kinni hoida, — ja need kahetsemisewääri-
lijed tühjadjaljad, kel teatud tõugu naisterahwaste
juures harilikult hea õnn on, awaldawad ka endi
egoistliku nõuudeid elu wastu, nõuudeid, mis niisama
wäiklased ja madalad on, nagu nende tühjadj hinged.
Nad wõtawad endile mõrjsaid, müüwad endid nen-
dele liihikejeks ajaks, petawad rumalaid naissi ru-
malate meeste käest ära, täidawad endi wääri-
list „majasõbra” kohut hästi ja kisedawad juhtuwal
korral ka „au” üle.

O, halatsemisewääriline au, mis iga naisterahwa
jawa külge on köidetud!

Za meie preilid ja prouad „jumaldawad” ja
armastawad sarnaseid inimesesoo jätiseid, arwawad
neil kõik need head omadused olema, mis nende endi

Nüüd on talw; jäällilled ehiwad aknaid; pimedas tuakeses põleb üksik küünal. Istun nurgas pingi peal; kõrwas aga heliseb ja heliseb alalõpmata:

„Kui ilusad, kui wärsked olid roosid...“

Ja ma näen ennast külas madala onnikese akna all seiswat. Waikne suwine õhtu muudab ennast nägemata weel waiksemaks suweööks; õhk on õitelõhnaga täidetud; akna peal istub aga neiukenene, ning wahib teraselt taewasse, nagu ootaks ta seal esimiste tähtede ilmumist. Kui õiglaselt ja waimustatult watawad ta kurwameelsed silmad, kui liigutaw-süütad on tema lahtised, küsitelewad huuled, kui ühetasaselt tõuseb ja wajub ta õitsew, weel äritamata rind, kui puhas ja õrn on ta noor pale! Ma ei julge te maga rääkida, aga kui kallis on ta minule, kuida tuksub mu süda temale.

„Kui ilusad, kui wärsked olid roosid...“

Aga tuba jääb ikka pimedamaks ja pimedamaks... Tuluke wäriseb; pikad rutulised warjud hõljuwad madala lae ja seinte peal; õues aga möllab tuisk ja paugub külm — ja ma kuulen igawat, tasast wanakese sosistamist...

„Kui ilusad, kui wärsked olid roosid...“

Mu silmade ette ilmuwad uued kujud... Ma wiibin külas, rõmsas perekonnas. Üksteise najale tuetades, silmitsewad mind kaks pruuni peakest kelmiliselt oma lahkete silmadega; nende põsekese wärisewad tagasihoitud naerust, nende käekeseid on meeldiwalt segi läinud, õrnalt kõlawad nende noored

ilusad hääled. Nendest kaugemal libisewad aga teised, ka noored sõrmekesed wana klaweri klahwisid mööda, ning tasased waltsihääled wõitlewad theemasina waikse susinaga...

„Kui ilusad, kui wärsked olid roosid...“

Küünal kustub... Kes seal kõhib nii kähisewalt ja hääletult?... Mu jalgade ees lamab mu wana koer, minu ainukene seltsimees... Mul on külm... Ma külman ära... ja kõik on nad surnud... surnud...

„Kui ilusad, kui wärsked olid roosid...“

Tõlk. A. R.

Mõttekillud.

Paljudel ihandatel on orjameel!
Kui joodikuid ei oleks, mis jaoks siis wiinamonopolist?

Põrandapühkija on kajuilisem kui tantsija.

Politika on nagu hiirelõks.

Armasta ligemist, aga hoiu ennaft tema eest.

(Tõlked.)

jüda ihaldab ja millest need „ilusad mehed“ niijama kaugel on, nagu meie taewatähtedest.

Ei muust millestgi kui wõlgadest, libitsemisest ja pettusest elawad need „armjad inimesed“.

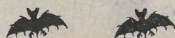
Mis wõiwad nemad anda tüdrukutele, kes neid armastama hakkawad — kui sarnane patt, niijugune õnnetus wõib juhtuda — muudkui endi armulõbust ärawettinud hinged ja — wõlad. Muud midagi!

Kuid neid armastatakse tuhat korda palawamalt ja sügawamalt kui igalgi teist, kes mitte lihtsalt „ilus“ ei ole, waid lihtsalt inimene.

Niijugustest ebainimestest — sünniwad lapsed! Õstetud ifad!

Kui palju muret, jüdamewalu ja häbi iseeneje ees — mis kõige hirmusam häbi on — saab naisterahwas tunda, kui ta näeb, kes oma iluga tema hinge pimestas, kui palju walu iga päew, iga tund ta tunda saab, kui ta kõike seda wäiksuft, tühjust, jõuetust, mustust tundma saab, mis selle ilu all peitus, kui palju hingepiina, kui palju hilist kahetjust ja piaraid...

„Meesiludus“ — see kõlab madalalt... ja ainult madalad hinged wõiwad nende „ilusate meeste“ kõrwale jääda, kelle ilu neid petab ja pimestab. Ei, „meesiluduste“ lugu on warsti lauletud ja peale wiletjate naisterahwaste ei anna keegi kauaks oma jüdant nendele. Nad wõiwad küll huwitada, kuid armastada on neid wõimata, foguni wõimata!“

Õnnetu abielu.

Ükskord elas ilmas

Wilets naisemees:

Rasket risti kandis

Abielu sees.

Esimine naine

Oma surmaga

Sünnitas tal kurbtust,

Leina otsata.

Süügi rohkem waewa

Tundis teiega:

See ta oli koormaks

Oma eluga...

Sarnadus.

Õnn on otse nagu

edew neiuke,

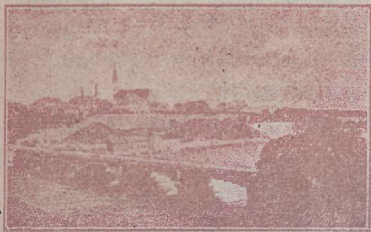
kui ta naerateleb

wastu sinule.

Narwa

on juurlinn sõna täies mõttes, jeda piab ütlemä. Ulatab kahte kubermangu. Algab Baltimaalt ja lõpeb alles Wenemaal.

Ule jõgede ja järwede, mägede ja orgude.

Selle järele on siin siis ka lord ja jeadus mitmesugused.

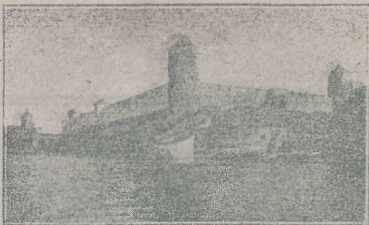
Mõnes linnas on üegi sõjajeesuford walitsemas, teises kohas jälle kõige kangem walwuford, kuna mõnes kohas misgijugust forda pole olemas.

Kui ühes linnajaus juur püha, ka pvepoistelgi on, siis on näituseks teisel pool jalgikraawi ülikange kauplemine täies hoos. Sa mis ülesõel tehakse, jeda ei wõi siin pool jõge aimatagi.

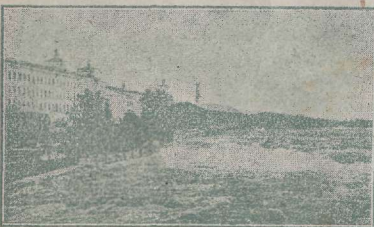
Suurtest jõgedest on siin kõige tähtsamad Narwajõgi, mis siin Wene murratul Narowaks kutsutakse, ja Solgikraaw, kust J. Järw nutuga kallit kodumaalt lahtus ja Wenemaa pinnale astus.

Järwedeest wõib nimetada Juhkentalijärwe. Järwedele on porist ja pelidikusegust koos. Järwes on hull haisewaid majasi, kaks toredat kirikut, palju joogikohte, üks meie elu j.p.m.

Diikidest on kõige tähtsam Petrowskitiit, mis, muidast sõnnikust ja wirtjast koos seisab. Ülepoodisi, kus — nagu siltidel seisab — „sees iua ia wällia müja“ wõib, on nii rohkesti kui Abrami seemet. Jgas ülepoes wedeleb paar pajatskit ja kägiseb üks witerublane grammofoon. Siin tiigis tehti enne eestlasi, 3 kop. tükk, nüüd meisterdab Franzdorf siin sellejama hinna eest kajasi.

Wana aja mälestuste poolt on Narwa esimine linn maailmas. Kõiki tähepanemiseväärt kohte ei suuda siin wälkhes raamatus üle lugeda. Kõige tähtsamad, mis siiski nimetamata ei wõi jätta, on Wallikraaw, Paabi Käärifott, Wirmalise trükimasin ja Winnapuu, kus all hobusemeestelt kopikaid forjati. Wanad ajalooramatudrääginwad, et seal weel 1906. a. iga wantri pealt kopikas on wõdetud. Kui kopikat ei ole, lastud winnapuu ette ja mine tagasi, olgu kui kiire. Mõni wanem wanter mäletada jeda aega weel selgesti.

pealt kopikas on wõdetud. Kui kopikat ei ole, lastud winnapuu ette ja mine tagasi, olgu kui kiire. Mõni wanem wanter mäletada jeda aega weel selgesti.

Kirjutaks weel, aga raamatutrukikal arwab, et ühekorraga wäga palju jaab. Wõib olla, et ei ole teisel niipalju pookstawijigi fastis.

Tallinna prowokatorid.

Kahetsatuhat saiwad abiraha, sellele paniwad kanna taha. Teist niipalju saiwad tellimiseraha, selle jõiwad üheskoos maha.

Duumast.

„Moditschewi kõne järele kõlistas eimenes kõigest jõust, kuid siiski oli tal wõimata forda jalule seada.“

„Pole wiga. Preestrite joowi mõõda ehitatakse warsti duumasse kirik, siis wõib niisugusel korral kõik tellad hüüdma panna.“

Стрекоза.

Mälestused.

Järw on waik ja ohkab aga kaugel Eestist Peipse taga.

Päts läks üle mere ammu,

Keyli metsas korjab rammu.

Teemañli me pole näinud.

Pung on meie puudest läinud.

Märt ja Pärt.

M ä r t.

Mis on sest riigiduumast abi,
mis kasu komisjonidest?

P ä r t.

Eks saa seal kümme rubla päewas
hulk mehi laisklemise eest.

Wagade elust.

Küll wagade elu siin seestpibi hülgab,
Ehk nemad küll ilmale naeruks on läind...

Lauluraamat.

Lugesime naabriga ajalehti, kumbgi oma ette.
Korraga ütles jeltjiline:

„Ega te muidugi Meresuu tulekahjusõnumit ei
lugenud?“

„Ei. Mis siis?“

Naaber luges:

„Meresuust. Siin läks N. N. suvemaja põlema,
jaabi aga aegjasti ära kustutada, kusjuures süti-
tamismärkijä leiti ja petroleumihaiju tunti. Maja
on 6000 rubla eest finnitatud. Omanik antakse kohtu
alla.“

„Harilik asi.“

„Teade on harilik, aga mind huvitab asi jelle-
pärast, et ma nimetatud majaomanikku kui suurt
palwewenda ja ettelugejat tunnen, kes ainult wäri-
sewa häälega räägib ja igas lauses Jumala nime
tarvitab. Maja on parandamata ja ta ostis ise
selle kahe aasta eest kolmetuhanda rublaga. Müüdi
tahtis kahetuhanda hinna jaada. Ja ise lueb igaford
jõögipalweid pool tundi, ja õhtutel jääb põlwili
maas magama.“

„Teie tunnete teda lähemalt,“ ütlesin ma, „kas
wõite ütelda, kas ta tõesti ise usub, wõi on ta läbi
kelmi? Wagade juures tuleb jarnast wastupidisust
sagedasti ette, see on üleüldiselt tuttav, aga kuida
seda seletada?“

„Kas teate siis mõnda juhtumist, kus see mitte
nõnda ette ei tule?“

Ja tõesti, mul ei tulnud ühtegi tuntud waga
palweweeft, kirikuwõõlmõldrit wõi jarnast „piha-
meeft“ meelde, kes mõnda egoistlist kelmistükki po-
leks teinud.

„Selge on, et wagadus talle jissetulekut annab,
aga millestgi ei paista jeda selgesti wälja, et
ta ise ei usu. Ma pian teda isegi liiga niirikis jelle-
tarwis. Võimalik, et ta peas igawene kõlbliste
mõistete jagadus walitseb, ehk jälle, et ta ka oma
jumalat peita pihiab ja wahetewahel oma patud an-
deks palub. Ma tean selle wanamehe elust juhtu-
mise, kus ta jolgitud wõid turul müüs, ja kui see
talle koju tagasi wiidi, pakkus ta petetule kümme
rubla ja palus suud pidada, et inimesed tema
üle jeda lugu teada ei saaks. Jumalaga arwas ta
wist ise walmis jaama.“

Sarnaseid lugusi leidub kui palju. Kas wana
„Tudulinna isandat“ B. teate? Naiste arwates pä-
ris piistipühadus ise maapeal. Pidin furd ta käest
hobuse ostma. Tema kiitumise järel pidi hobune terwe
ja laitmata olema. Olin siisgi natuke „nõdraujuline“,
sest hobune äratas kahtlust. Oletsin aga ehk wiimaks
hobuse ära ostnud. Pidasin hindu liiga kõrgeks, nii
et kaubad jellekorra tegemata jäiwad. Näakis juh-
tuwal korral kaubalugu endi kõstrile. See hoiatas
ostmast ja luges wiad ette, miks B. hobuseft lahti
tahtwat jaada. Ja kõster ju ka pool piha isandat.
Kumba ja müüdi usub. Üks kahest pühaduseft pidi
waletama.“

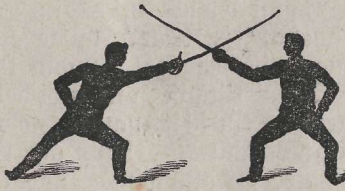
Seda üteldes naeratas naaber mõrudalt.
Mul tuli tuttav laulusalm meelde.

T. MUTSU
Laenu raamatukogu
Tallinnas

Naistekahewõitlus.

Tõise Wene rahwa ühijuse juhid Dubrowin ja Burischewitsh on juba mõnda aega ägedas tülis ja tõrjawad wastamisi üksteist. Nende riid tuletab meie tuttawa Päewalehe Perdi waidlemisewiisi meelde. Wene kirjanik Jablonowski leidis nende waidlusele kohalise sõrdluse. Ta sõrdleb seda — „naistekahewõitlusega“. Seda wõitlusewiisi nimetab jeadus „awalikuks häbemata tegewuseks“ (публичнымъ совершениемъ безстыдныхъ дѣяній). Kahewõitlejad keerawad üksteisele selja ja toimetawad siis oma awalikku häbematuft, kuni sekundandid, s.o. teised turunaised, teise poole wõidetuks tunnistawad, Mehed waatawad eemalt ja möödaminejad näitawad näpuga.

Palju!

Di-oi-oi-oi hunta palju!
 Dua taga tonta palju!
 Suures riigis santa palju!
 Koertel aga konta palju!
 Waesel häda: peret palju!
 Nikas nuumab keret palju!
 Pudelites wiina palju!
 Kõhus aga piina palju!
 Nälgitsewaid juusid palju!
 Waewariffaid kuusid palju!
 Haigusel on õigust palju!
 Surmal aga lõikust palju!
 Lõssides on lolla palju!
 Rihelkonnas kolla palju!
 Dotust meil on kole palju!
 Lootust aga pole palju!

H. Wibnauer.

Kukkus sisse.

Kloostriabt (mungale): Joosep, mine keldrisse ja too kruusitäis wiina. Ise ei tohi ja aga mitte juua, ning et sa tõesti wiina ei meikis, teen ju mokad nõega mustaks.

Seda üteldes tõmbas abt puhta näpuga pifi munga molke, ja munt läks käsku täitma.

Uga oh imet! Kui munt tagasi tuli ja waga näuga wiinakruusi oma ülemuse kätte ulatas, oliwad tal enefel mokad tõesti mustad.

Targast rabist ja ristirahwa worstist.

Ühes Wenemaa linnas lubas üks rabi juutidel ristiinimeste worsti süia.

Kui üks jinnajõitja selle luba üle imestades lähemat seletust küsis, wastas rabi:

— Ristiinimesed ei pane nüüd enam sialiha endi worstide sisse. Mis aga koeralihasse puutub, siis ei keela Mooseje käsuõpetused selle söömist mitte.

Юморист. Альм.

Egoismus.

Egoismus! Egoismus!

Käsendate alati.

Mina arwan: egoismust

Ilma peal ei olegi,

Sest et tänini ma pole

Egoisti näinudgi.

Kus on mees, kes nõnda wäga

Iseennast armastas,

Et ta siis, kui enesele

Kanamuna küpsetas,

Naabri maja otsa tule

Sellepärast sütitas?

Jutu jupejed.

„Mä ära!“ hüüdis möödaminejale Narwa Ülejõe elanik, aknaft jolki wälja wiates. (See hoiataja oli üks wiisakamateft narwakateft.)

„Kõik pumaste süü!“ kirus Andres, kui rotatsjion streikima hakkas. (Rotatsjion olla aga sellepärast streikima hakanud, et Waate wõitlemise tõttu Päewalehte juurendati.)

„Küll pagananaht teab, kus kiwi all wähid elawad!“ pahandas Pärt, kui Elu Päewalehe ja Uja aadressid teada sai. (Küll koer koera tunneb. Wana sõna.)

„Seda pilti tahan ma Rajas juurendada!“ ütles pildijuurendaja Keltmann, kui ijang Miku ja emand Elga tüülsise läksiwad. (Jang Keltmann tegi ka poliitikaliste süütegude juurendamisega head äri.)

Tuntud Narwa nuuskurile.

Dh küll on tühi sinu pea,
mis mitte midagi ei tea,
kuid selle eest sul nina hea.

Politikas ja ühinda
ei leivahaisu nuusuta,
waid abieluasjus ka.

Üks tühipaljas.

Ta oli tore kõnemees,
piab tõesti ülema:
läks kõnctooli, kummardas,
ja nuuskas nina, kõhatas —
ja l ä k s g i m i n e m a .

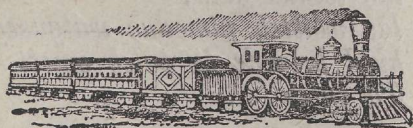
Et hea ja helde oli ta,
niisama tõsi see:
kõik raha kokku korjas ta
ja mõisa suure ilusa
ta ostis — e n d a l e .

Ja üliwäga õnnelik
ta pidi olema,
sest, nagu mõni pühamees,
ta seitsmendema taewa sees
wõis tühti wiibida.

Mõndasugust.

Tähepanemise wäart sarnadus. Sedalaadi seadusega wastupõrkamine, nagu meie kõlblisel tõjiste Gesti inimeste ühijuse juhil Tõnissonil, juhtus 15. sept. Moskwa raudteel ka Tšarskoje Seloo Wene rahwa ühijuse esimehe B. Jelenowiga. Piletite kontroleerimise juures leiti, et Jelenow ilma piletitä tahtis sõita. Sellepärast tuli tema ja piletniku wahel sõnawahetus ja tüli, kus juures Jelenow sellepärast, et konduktor tema, kui „tõjiste“ ühijuse esimehe ees auufartust ei tunne, nii ägedaks läts, et hädawõtri abil rongi seisma pani. Väheas jaamas heideti Jelenow rongist wälja, kuna sandarmid asja kohta protokolli tegiwad, mille põhjal Jelenow, nagu meie Tõnisson, rahukohtumiku ees wastust peab andma. Raitsejaks on Ferd. Karlsoni asen. el wist muidugi Tallinnas tuntud mustasaja advokat Bulatjel.

Erelaste tänu- ja kiituselaul.

Dh erelased laulagem
ja olgem wäga rõõmsad,
ja nellamehi tänagem
ja kiitma olgem waprast,
et Terast Schulzenbergiga
nad oma rekke wõtsid ka
ja duumasse neid aitasid!

Mõistatused.

Sa muidu teda kalliks piad,
kui n on ees, siis wihtad, nead.

(vyyou—vyyd)

Oskar Oda.

Sa muidu teda wihtad, nead,
kui k on ees, siis kalliks piad.

(kax—ax)

Ms.

Vibeda keelega neiu laboratoriumijuhatajale:
Urge lahutatud naist ametisse wõtte.

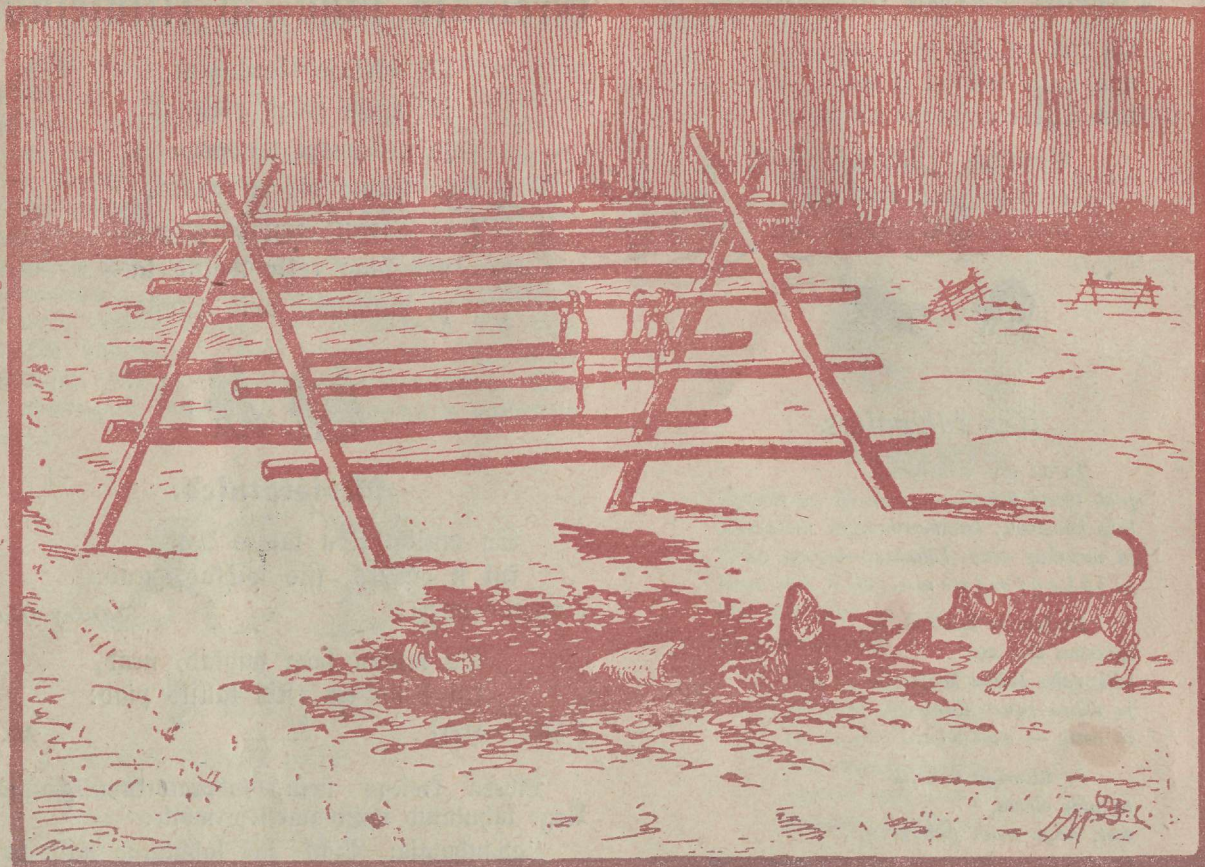
Lab.juhataja: Pian just lahutatud naist parajaks lahutuseteadlaseks ja wõtan teda nimelt sellepärast.

„Karskeid inimesi nimetatakse pörunud peaga inimesteks“, ütles Jaan Tõnisson Tallinna karskusekongressil.

Mõnda sõimas wist Dr. Koppel cand. Tõnissoni, kui nad Wanemuise alkoholi-einelaua pärast kifflesiwad.

„Tallinna seitung“ kirjutab, ei olla ime, et nad Gesti ajalehekehi ülearu süüdistawad, sest ajalugu näidata, et revolutsioonid mitte maalt, waid linnast algust saawad! — Selle raamatu kirjutaja annab omapoolt meie ilmajüüta lehekestele nõu, revolutsioonipejadedest maale kolida, et igasugust tahtlust endi kohta lõpetada. Ja ülepea oleks ehk joowitaw, et ka linnad maale asutataks. Imelik, miks jeda juba enne-malt pole tehtud.

Igatsus.

Jõudke ju kaugelta
 laia mere laugelta
 wabadused rannale,
 Wene riigi pinnale!
 Kui kaua ootame,
 kus teie wiibite,
 et ei tule vaatma meid?
 Pärsias ju nähti teid...

Küll õhkab rahwa rind.
 Rewolutsioni pind
 waikseks jääb ju koguni.
 Wabadust ei tulegi!

Spetsjed.

Austa naisterahwast, jest tema sind juba aus-
 tana ei haffa.

Kui sul kari lapsi on muretsetud, ära siis weel mõtle,
 et ja juba kiillalt oled waewa näinud ja loorberite
 peal wõid puhata.

Ära ähi nagu wedur, kui ja neiuat kaitjutad, et
 ta kartna ei haffaks, et ja teda ära purustad.

Kui wõlausujat unes näed, katju üles ärgata.

Mõtted sügisel 1907.

Jälle sügise...

Rändab linnuke meilt ära.
 Süda pakitseb, nagu wiiksid sa
 ühes nendega meie lootused,
 mida kewade kaasa tõi!

Waba linnuke...

Ühes sinuga kaasa tuleksin
 siit udusest ämarast põhjalast,
 kus pimedus walitseb,
 kus pilwed taewast katawad
 ja talw on nii kuri ja külm!

Kuid ma loodan...

Ma loodan uut kewadet näha,
 las leinab maa,
 las wõitleb pimedus walgusega,
 kuid kewade ta tuleb ometi —
 Ta tuleb...

X 07.

Joh. Teinmann.

T. MUTSU
 Laenu raamatukogu
 Tallinnas